

Wõta ja loe!

№ 4.

Sõ peale tantsupidu.

Tantsupidult jõuab ta koju wäsinuna kord hilja õösel. Wistab, riided, mis higist märjab palju tantsimise tagajärjel, toolile ja lähleb woodisse.

Ena, kes polnud maganud, waid mureliku südamega oodanud oma poega, tuleb nüüd sinna ja katsub toolil poja riideid. Lähimärjab! Millist walu walmistas see uhtlikule emale, kes oli wõidelnud Jakobi kombel Jumala ees poja hinge pärast, et see mitte hukka ei läheks. Kuid allapoole läks ta samm-sammult, ikka kaugemale uust, Jumalast ja kodust. Milllega pidi see küll kord lõppema!

Ena ei saa teifti, kui langeb põlwili tooli ette, millel poja märjad riided ja hakkab paluma südame ahastusest Jumalat poja pärast. Manitseb ühtlasi armastuses, nagu ainult üks ema süda seda ostab, poega jätta maailma teed ja anda südant Jeesusele.

Pisarad woolawad jõena, mida presib wälja walu südamest. Põrandale koguneb wäike loik neist. Wiimati tõuseb ema põlwedest ja lähleb oma tuppa.

Pojal oli nii imelik, paha ja piinlik olla woodis, nähes kõike seda. Midagi hakkab südames kipitama, närima — seal hakkawad jääd sulama. Hakkab omalgi piinlik endast ja häbi. Ja mis oli ta sealt pidult saanud? Mitte midagi, kuid ema südamele tegi lõpmata walu. Ja kuhu jõuab ta wiimati seda teed sammudes? Hukka!

Ta ei suuda enam jääda woodisse. Patud hakkawad põletama südamel. Südametunnistus ärkab. Gestpalweil on aeg saamutada wõitu. On ema lahtunud — tuleb tema oma kord sama tooli juure ja langeb põlwili. See on püha pind, mida on kaastnud eestpaluja ema filmapijarad, hingekahjust sündinud pisarad. Ei suuda pidada poeg ta end. Pisarnõres filmad tõstab ta taewa poole ja palub andestust omale, puhastust määrdinud südamele, nii otfib ta armu ja rahu ristil alt.

Ja woolawad pisarad langewad põrandale ning ühinedes ema pisaratega jutustawad neile kahetsusest, mis aset leidnud rõõmunäljases hinges. Toowad sõnumeid suurest jääde sulamisest ja algawast kewadest südames.

See oli imelik õö. Pisarate külw polnud asjata. Gestpalwete pisarad sünnitasid kahetsuse ja meeleparandamise pisaraid. Taewas aga juubeldati sellel õöl.

Kuid endisest tantsufestist tuli Jumala tunnistaja.

Maailm wajas eestpalujaid, kellel on preestri süda ja meel. Ole sinagi see.

Kes ja ka iial oled — tead kui palju eht. on sinugi pärast palutud ja piisaraid walatud. Täna Jumalat, kui sul on eestpalujad wanemad wõi sõbrad. See on suur arm. Veel nende palwete pärast Jumal kannatab sinuga ja kutsub sind. Kui kaua tahad ja wiibida? Tule juba nüüd, et omada päästwat armu ja rahu rahutumale südamele!

Naer muutus nutuks.

Haigena lamab ta woodis. Koor on ta alles, kuid midagi ei aita enam tagasi terwist, paratamatult peab ta astuma peagi läbi surma mustawa jõe.

Ta oli jõuka wanemate laps, isa juure koha omanik. Talle wõimalbati hea haridus, et wõiks elus läbi lüüa ja awaneks hea elu. Seal aga tuli haigus!

Tuleb waatama teda noorepõlwe sõber ja kasuwend. Mõnda aega pole nad üksteist näinud. Kist oli teinud lahutust. Ta sõber andis, jälgides Jssanda kutsule, juba warakult elu õitseas oma elu Jumala altarile, tema aga leidis olewat selle mehele mitte sobiwa, naeruwäärse ja läts uhkelt oma rada.

Nüüd kohtawad nad taas.

„Tulin sind waatama, kuulsin, et oled haige. Nagu paistab, on seisukord tõsine, wõib olla, peab isegi pea lahkuma siit, seepärast tahtsingi küsida, kuidas tunned end nüüd, wõib ja rõõmuga minna?“

Do, see oligi see walus koht!

„Ma ei tahaks surra, olen palunud ja kisedanud, kuid pole mingit wastust. Taewas on otsekui lufus mulle ja mu koputamine on wastu raudset seinu. Mu kadunud elu, mu wale walik!“ Ning ta pöörab filmid seina poole ja nutab kramplikult.

Kord oli naer, nüüd on nutt. Kord oli üks awatud ja kutsuti sisse, nüüd tahtis ta sisse, kuid leidis juletud ufse.

Sama päewa õhtul ta surigi.

Tesawi piisrad, ahastaw nutt igawiku wärawail. Do, kui inimesed õpiksid warem nutma, nutma oma patude pärast ja meelt parandades tuleksid Dnistegija juure, siis ei pruugiks nad kord surmawoodil ahas-tawalt nutta ja näha kinnist ust enda ees.

Nii kaua aga, kui on terwis, kõlab naer huultil ja on mehifust pilgata jumalike asju, halwaks-panewalt rääkida igawestest tõbedest ning naerda usklikke. Siis oleks nagu elu siin igawesti kestew, terwis alaline ja Jumal ning surm kaugel. Kuid terwis kaob kui hommikune udu päiteje tõusul ja ühes sellega kõik wiirastuslikud petepildid elust — järele jääb masendaw reaalsus: pean wastu astuma Jumalale, kellega olen lepitamata, wõib olla, isegi sõja jalal olnud. Kui hirmus siis!

Do, kui ja tuleksid õige l ajal — kui Jumala Waim kutsub!

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

„Kas Burns ei võinud siis neid häbematuid inimesi teistega ajendada, ta teab ju, kus rekerwõud on!“

„Just seepärast tahtis ta sinuga rääkida ja juhtnööre saada. Tööliised on kõik seletanud, et nad enam ebasi töötada ei taha ja on kõik koos ära läinud. Mina ei saa neile seda pahaks panna. Ütle mulle, Robert, kas ja ei usu, et Sumal sind karistada võid, kui ja pühapäeval lajed tööd teha?“

„Aajata Maria,“ vastas Hardy, kuid see kõlas weidi ebakindlalt. „Töö peab ebasi käima, see on käsi. Raudteed seisawad rahwa teenistuses ja ei või mitte pühapäeval puhata!“

„Nii siis, kui Sumal pühapäewa on käskinud pühitsema, siis ei mõtle ta sellega mitte raudteelasi? Siis peaks kolmas käsi olema: Sa pead pühapäewa pühitsema, wäljaarwatud, kui sul on tegemist raudteega. Keil pole ju ülbse mingit puhkepäewal!“

„Maria, ma pole mite selleks natuke aja eest kirikus läinud, et taas üht jutlust kuulda. Sa lähed juba õpetajastki ette!“

Härra Hardy tõusis pooleldi üles ja heitis tigea pilgu oma abikaasale, kuid samal ajal meelestus talle wana todutoht kaugele Vermontis ning wainne külaste, kus nad mõlemad, Maria ja tema, üles lastawad. Wainmus nägi ta wana kirikut mäekünkal, ilusa jalakate allée lõpul, nägi end, kuidas tas oli tärgranud armastus Maria wastu, kes oli külla ilusaim neid, ja siis ühel pühapäeval kirikut koju tulles oli julgust võtnud Mariat omale naiseks paluda. Kas ei hoomanud otsekui wärske heina lõhna tuppa, otsekui siis kõik lõhnas õitjedes, kui Maria õimese lõna ütles, ja mille läbi see päew muutus suureks pidupäewaks. Millised pildid minewitust!

Argates minewitu mälestustest, nägi ta enda ees lamina tule, ümber toa seinad, kuid piisraid, mis üle ta abikaasa põskede alla weeresid, ei näinud ta mitte. Nüüd läks pr. Hardy klaweri juure, istus seljaga mehe poole ja mängis isemistelt erutatult mõned taktid. Härra Hardy lastus taas diwanile. Wärssti aga pöördus proua Hardy ta poole ja ütles:

„Robert, kas ja ei tahaks mitte wälja minna ja Burns juures järele kuulata nende õnnetute üle?“

„Ja mis võin mina seal juures teha? Haigekassa arst juba waatab nende järele. Mina oleksin ainult tulinats teel. Kas ütles Burns, et nad on raskesti wigastatud?“

„Üks on kaotanud mõlemad silmad ja teine kaotab mõlemad jalad. Ma usun, ta ütles, et see on Scoville.“

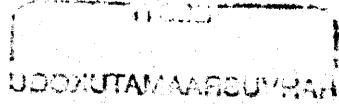
„Kuidas? Ega ometi mitte Ward Scoville?“

„Ma arwan, et Burns nii teda nimetas.“

Härra Hardy tõusis diwanilt, istus siis taas tagasi. „No-ja, ma võin homme hommiku wara tohe siise astuda. Praegu ei või ma ometi midagi teha!“ nurises ta.

Kuid ta isemistest kerkis taas üks pilt esile. Ta käis läbi töökodade, seal forraga wabaneb üks raste waluraua tüll ahelt kõrgelt kraanalt ja oleks teda tõenäolisult surmanud, kui mitte seelama Scoville, seeford tõoline masinate töökojas, teda mitte, oma eluga riskeerides, poleks kähku kõrwale tõmmanud. Seeqipärast oli Scoville, kes nõnda oma direktori elu oli päästnud, õlast saanud wigastada, et oli togu nõudala töödõimetu. Ta oli siis küll ta palka kõrgendanud ja annud talle tähtsa ameti walamistöökojas. Muudugi polnud härra Hardy hoopis ilma tundmusita ja ülewmeelseta, kuid lamades praegu diwanil ja mõeldes külmale ning lumele wäljas, kui ta sellele pikale teekonnale töökoloniini, ustus ta, et võib jätta praegu waatamata oma elupäästjat, kes nüüd togu eluks-ajaks oli muutunud jandiks. Kui mõni peab seda wõimatuks, et keegi, kes end kristlaseks nimetab, nii üksteitne võib olla, siis ei tea ta weel, milline wõgi endaarastusel on inimeste üle. Jsand Hardy teenis ühte kõrgemat jõudu ja see oli armastus oma „mina“ wastu.

Proua Hardy, kes wäga harwa oma mehe wastu oponeeris, pööras taas

mängimiseafendise ja löi paar afordi klaveril, kuid pööras siis veel ford mehe poole ja tähendas: „Robert, kott teatas täna õhtul, ta peab kohe koju minema.“

Härra Hardy, kelle pea juba oli allapoole vajunud, tõusis selle ootamatu sõnumi juures üles ja hüüdis: „Sika enam jataalseid undiseid, Maria? Mis siis täna ildbe lahti on? Wististi tahab kott enam palka!“

Proua S. wastas rahulikult: „Ta õde on suremas. Ei ole kunagi palju tundmuft kintinud selle täbrutule, kuigi ta teifalt on parem, usaldusväärsem isik, feda kunagi olemine pidanud oma majas. Kuid Burnfi äramineku järele, tuli ta päris murtult, libebalt nuttes sisse. Näib, ta õde on abielus ühe tööliiga töökojast ja on juba mõningaid luid tiifituses. Ta on väga waene, ja omades veel neli last peamad nad juba palja olemasolu eest wõitlema. Kott oli peaaegu meeleft ära kurtwastuseft, kui ta feda jutustas ja seletas, et peab lahkuma ja oma õe eest hoolitfema, kes kõige rohkem ainult ühe näbala veel wõib elada. (Järgneb.)

Wiifil: Jumal, maa ning taewa Looja. 174.

Kallis Tall, ja kandfid ije Minu patud risti peal; Oh mis tallis eluwefi Jookfif sinu haawust feal! Seega füdant puhasta, Et wõiks sulle kõlbada.

Armumall, sinu wefi Jookfiku eluwäega Minu kuiwa hinge fisse, Täitku mind fu armuga. Minu füda lahti tee, Walmista ka armule.

Omalt wiifil.

Sina üfki jõuad päästa Mind, mu Önnistegija! Käed fu poole taham tõsta, Ühtelugu paluda: Kifis kõige walu juured, Kifis minu patud juured Mu seest wälja, läkita Oma Waimu mulle ka.

Waata minu hinge häda, Kuule minu õhkamist! Ega fa ei põlga feda, Kes find otfif, Jeesus Krist! Ilma wara ma ei taha, Jäägu see kõik minust maha, Muud kui feda palun ma, Et mind patust aitad fa.

Jeesus, wäärt küll oled fa, Et find põrnus austan ma, Et find põrnus fiidan, austan ma. Teist nii head ei leita küll, Minu füda laulab sull, Minu füda hõistab laulab sull.

Koor: Oh mind kõigest wabasta! Minu usku kaswata!

Anna tõfist truudust mull! Ennast annan terwest sull.

Sinu käfi on mind loond Ja mind walge ette toond, Imelikult walge ette toond. Sinu weri päästis mind, Et wõin ikka kiita find, Et wõin ikka rõõmsast kiita find.

Mu peal waatab armuga, Ütleb, et wõin tulla ma, Et wõin sinu juure tulla ma, Ja et minu patu füüd Wõtad unustada nüüd, Unustada igawest mu füüd.

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja Ioe“ hind 2 senti; 10 tüfti — 15 senti. Ilmus 2 x kuus. Matjab aastast 50 f., 1/2 a. 25 f. Tellige, lewitage ja paluge! Toetufi traktat-mifioni heats, tellimifil ja kaastõid faata toimetaja aadressil — P. Sink Päikefe 5—7, Tallinn. Tellida wõib ka Briti & Wälifim. Piiblifeltfift, Rataskaewu 4 Tallinna; fealsamas saada ka igasuguseid piibleid ja piiblifiofi.

R.-Ü. „Külwaja“ trüft, Keilas 1933.

EESTI
JR
RAHVUSRAAMATUKOGU